

end de Klager ere, som Opinionen nu har at fremsføre imod dette Stutteri, og da mener jeg, at Regjeringen, belært af en sørgelig Erfaring, som ogsaa Statskassen vil komme til at føle med Hensyn til det mindre Antal Heste, der vil blive udført, og den mindre Pris, der opnaaes for dem, vil være nødt til at give efter for denne Opinion, som da vil være saameget stærkere, og foretage en Forandring i Loven. Jeg mener derfor, at det ikke er klogt i denne Lov at tage en Bestemmelse, som gjør dens Vedvaren bindende for længere Tid.

Madsen: Jeg har tilladt mig at stille et Underændringsforslag til den af Udvalgets Fleertal foreslaaede nye § 24, som gaaer ud paa det Samme, som det Forslag, jeg havde stillet til § 1, gif ud paa. Da denne Lov paa en Maade tillige er en Lønningslov, og der i de fleste Lønningslove indeholdes den Bestemmelse, at de skulle undergaae en Revision inden 5 Aar, saa mener jeg, det er saameget mere nødvendigt her at indføre en lignende Bestemmelse. Jeg kan ikke see, at den Frygt er begrundet, at dette Tidsrum skulde være for kort, thi dersom der virkelig er noget Godt ved Loven, saa vil den nok blive bestaaende ud over de 5 Aar, og viser det sig i denne Tid, at den ikke er baseret paa noget heldigt Princip, som man har Grund til at vedligeholde, saa vil den ogsaa falde. Jeg vil derfor anbefale det af mig stillede Forslag til Vedtagelse.

Bligen-Tinecke: Da der ikke er nogen Udsigt til, at denne Lov kan komme ud i denne Sæssion, saa forekommer det mig, at der er overordentlig liden Opfordring til at tale indgaaende om det, der her foreligger. Efter min Forening har Stamstutteriet overordentlig lidet at bethyde med Hensyn til Landets Hesteavl. Man har der i sin Tid besluttet at gjøre nogle Forsøg væsentlig af „videnskabelig“ Interesse, og der kunde maaskee være god Anledning til

her at fremhæve, hvorledes man i saa Henseende er gaaet frem, men da de Bemærkninger, som derom kunde gjøres, ikke for Diebstillet kunne faae nogen praktisk Betydning, skal jeg ikke opholde Thinget dermed. Der er imidlertid et Moment, jeg ikke kan undlade at berøre, da der let kunde tabes ikke saa lidet, naar der ikke itide derpaa blev gjort opmærksom, navnlig naar ikke den ærede Ministers Opmærksomhed blev henledet derpaa, og det er det saakaldte hvidsfødte Stod. I den Tid, den nuværende Bestyrelse har haft dermed at gjøre, nemlig fra 1852, er det Tilfælde indtruffet, som jeg fra en anden Plads her i Salen i 1852 gjorde opmærksom paa maatte indtræffe, at man, paa Grund af det nære Slægtskab mellem Dyrene, ved Parringen ikke kan faae noget Afkom. Det staaer sig nu saaledes med det hvidsfødte Stod, at skjøndt der er 4 Bestellere og 4 eller 5 Hopper, saa kan man ikke mere faae hvidsfødte Føl, idet Hopperne paa en eneste Undtagelse nær ere ufrugtbare, naar de parres med hvidsfødte Hingste. Denne Omstændighed har bragt Landstutimesteren til at parre de hvide Hopper med Hingste af andre Farver, og derved har han haft det Held at opnaae levende Afkom, der imidlertid ikke er hvidsfødt, men rødflekket, og man har saaledes haft overmaade liden Tilfredsstillelse af disse Parringer. Jeg veed meget godt, at det ved adskillige tydske Hoffer ansæes for særdeles elegant at høre med Rødflekket, men det er kun en ringe Trøst for dem, der have glædet sig ved at see de hvide Heste. Der er kun et Middel til at redde det hvide Stod, det er enten at forskaffe sig en hvidsfødt Hingst fra Hannover — det er det eneste Sted, hvorfra man kan faae den — eller, hvad der er langt bedre, at træffe Overenskomst om at kunne sende hvidsfødte Hopper til Hannover. Det vil ikke være forbundet med store Omkostninger, og selv om det var saa, vilde det nok være Umagen værd at søge at redde det hvide Stod.